

16.4.15

אורחים, מורים ותלמידי "עמקים תבור".

לפני קצת יותר מ- 70 שנה הגיעו ראשוני החיילים של "בנות הברית" אל מחנות ההשמדה ושחררו אותם.

בראיון ששמעתי אתמול ברדיו אמרה אחת מניצולות השואה שברגע שחרורה ממחנה ההשמדה היא החלה בעצם את המלחמה השנייה שלה – **המלחמה לחזור לחיים נורמליים.**

כנגד כל הסיכויים החלו הניצולים לחתור בכל כוחם לחזור לאותה נורמליות. רבים מהם עלו לישראל, הקימו משפחות חדשות, עבדו, למדו ויצרו עבורם ועבור משפחותיהם מציאות חדשה.

למרות שרוב הניצולים נמנעו בעקשנות מלספר על תקופת השואה המשיכה השואה לזעזק בשקט מקפיא עצמות את סיפורה.

השואה זעקה ללא קול מהסיוטים בלילה, מהמספר על היד, ומהדאגה, לעיתים הדאגה החונקת לכל בן משפחה וקרוב.

רק בשנים האחרונות הצליחו חלק מניצולי השואה להביא את סיפורם האישי לדורות הבאים, בעיקר לדור הנכדים והנינים.

היום אנו ניצבים כאן כדי להצדיע לאותם ניצולים ולומר להם - **הצלחתם,**

מאמציכם לא היו לשווא. הצלחתם להוכיח לנו שנפש האדם היא זו

שתגבר בסופו של דבר על כל מי שינסה לדכא אותה.

הצלחתם להוכיח לנו ולעולם כולו שאין תהום שאי אפשר להיחלץ ממנו.

אבל בעיקר הצלחתם להוכיח שאסור לנו לאבד את האמונה באדם והטוב

סופו שינצח.

דודו גורן

מנהל בית הספר